

המשך מעמוד 51

ומחירו 2,200 שקל. מעיל-סקי כזה למבוגרים, מחירו 2,500 שקל. זה כהחלט יותר זול מאשר כהנויות, לפחות ב-50 אחוז, אומר נפתלי. אצלי הרווח הוא נמוך, וזאת הסיבה למחיר הנמוך, וזהו פירמה טובה, פירמה בצלאל.

יש גם מעילים עם שרוולים מתפרקים ההופכים לשכפץ. גם אובר-לרוח לילדים עד גיל ארבע, מחירו: 2,500 שקל.

אצלי קונים פקידים, פועלים ואפילו עשירים. אולי, אם ירד גשם ויבוא החורף, יתחילו לקנות יותר. בגדים לקטנים ולקטינים. גם כובעים וצעיפים יפים אפשר למצוא בשוק הכרמל. ברוכנו של ברנרד הרשקוביץ, שהוא בעל ותק של 15 שנה בשוק, אצלו ניתן להשיג כובעים מכל המינים, מכל החומרים, ככל הסיגנונות והצבעים. לרוגמה, מראה ברנרד כובע קסקט עשוי עור: תריחי, זה עור אמיתי.

יש ככל הצבעים: שחור, חום, כחול, אפור, רק 650 שקל. את יודעת כמה דורשים כהנויות אחרות? שם אין מחיר, מבקשים כמה שרוצים. יש המעדיפים כובעי קסקט מבר קורדרוי, גם זה במצא. בשלל צבעים. במחיר 250 שקל לכובע. וכן כובע עשוי בד גברון, באותו המחיר.

לילדים ניתן להשיג כובעי צמר אקרילן סרוגים כשלהם צעיפים תואמים בצבעי אדום, כחול, לבן, חום, שחור וירוק, במחירים הנעים מ-150 שקל עד 400 שקל.

אצל השכן, יעקב דויד, אפשר למצוא בגדים לקטנים ולקטינים, ערימות של חולצות-קטיפה משגעות, שאינן מתכווצות בכביסה, בצבעי טורקיז, כחול, שחור וצהוב, אדום וכחול. חלקות ומפוספסות במחירים מ-600*700 שקל לילדים בגיל 4*12. סבתות רבות נראות מפשפשות כירימה ובוחרות שתיים-שלוש חולצות ומשלמות בלי להניד עפעף. אחריכך עוברים על פני כמה דוכנים, המוכרים גרביים — גרבי-צמר ואקרילן — שפסים אדומים וכחולים מעטרים אותם. הגרביים באורכים ובמידות שונים, לילדים, לילדות, לגברים ולנשים, והמחיר לגרב עד אורך הכרך הוא 150 שקל.

בחנות הבגדים הקטנה של עזרא תלויים אוכלים יפהפיים ואופנתיים לנשים. הם עשויים בדי-פלנל פירחוניים בצבעי אפור, לבן, שחור או מבר כותנה חלק, בשחור. בכחול ויטאן ובאדום-אש. המחיר: 3,500 שקל ו-2,400 שקל.

השם על הצ'ק, בחנות הסמוכה, רחבת-הידיים, יושב אהרון גבריאל. הוא מקדם את פנינו בחיך ובכרחה, ואומר: אצלי ניתן להשיג בגדים לכל המימשחה, טרנינגים, חולצות, סוטי-שירטס, שמלות, חצאיות, מיכנסים ופרוות סינתטיות, שהן חיקוי לפרוות שפן ומינק, בצבעי שחור, לבן, אפור וחום. המחירים הם מ-1,900 שקל ועד 3,800 שקל, תלוי בגיורה ובטיב.

אלה מעילים יפים, מהממים ואלגנטיים, עשויים אקרילן, מכנסים אותם במים פושרים או מה שבטוח, נותנים אותם פעם בשנה לניקוי יבש. ומי קונה אצלו? כל המיזמי, מעקרות-בית ועד עורכות-דין. הן באות לפה מכל הארץ. ומאיפה הוא יודע מי האנשים? כתוב על הצ'קים מי הם, החנות שלנו, האחים יעקובי, זאת משה כריאלן, בעל החנות, משרת את הלקוחות כזריות רבה, החנות מלאה בקונים והוא, ככל זאת, מצליח להתפנות ואומר: אני עובד עם בתי-חרושת טובים וזולים. עם יקרנים אין לי עסק, כי סחורה יקרה אי-אפשר למכור פה.

כפינה עומד ארגו מלא מגפי-גומי צבעוניים ב-900*1,100 שקל, תלוי במידה: נעלי התעמלות, ב-600*2,000 שקל, תלוי בטיב וביצרן. יש גם נעלי-בית לנשים, גברים וילדים מאקרילן וצמר רמוי כבש. המיבחר גדול והצבעים רבים. והמחיר? מ-300 שקל עד 1,000 שקל.

ישחקו הזקנים לפנינו

אני, בת 89, לא בת 90, רק 90, הרגישה מרים ברנשטיין-כהן, מארגני המסיבה, אורנה פורת ואלכס קוטאי (בנו של השחקן, ארי קוטאי, שהיה חבר למיקצוע של ברנשטיין), החליטו שגם 89 זהו גיל מופלג, המהווה סיבה למסיבה. הם התקשרו עם כל התיאטרונים בארץ, אספו חומה, וכל שחקני ישראל הוזמנו לחגיגה, שהתקיימה במועדון צוותא בתל-אביב.

המקום באולם לא הספיק להמוני המוזמנים שבאו וחלק ישבו בן המעברים. אחרים נותרו בחוץ. מישפחת השחקנים הכתירה את הגבירה הדרור, עיריית תל-אביב העניקה למרים מרליה, שהייתה תל-לה עליידי סגן-ראש-העירייה יצחק ארצי. שלמה להט שלח את ברכתו, אך

אלה נכדיי ברנשטיין כהן, בת 89, מרים היום בבית-אבות. היא מציגה את נכדיה, ילדי בנה דויד ברנשטיין: ענת אביבי בת 23, העוסקת גם היא בעולם-הבידור, אבל

בתחום הקולנוע, כאחראית על אביזרים לסרטים. כרמל ברנשטיין בן ה-14 הוא תלמיד תיכון, הוא שמח שסבתא קיבלה כליכך הרבה ממתקים מהמוזמנים. יופי, יהיה לי מה לזלול, תשמרי לי בבקשה, ביקש.

העברית המישחק, יותר מאוחר היא התקבלה לתיאטרון הקאמרי שהכיר בכישוריה. והיא היתה שחקנית הקאמרי עד שפרשה לגימלאות. היום היא חיה בבית-אבות, בצוותא התרכזו כל תלמידיה של מרים, שלחלק מהם היה הכבוד לשחק לצידה.

היא הישרתה אוירה טובה על השחקנים הצעירים שבאו לתיאטרון, ותמיד היתה עסוקה בקריאה בהפסקות, מספרת רחל מרכוס. מרים היא הדוגמה הטובה ביותר שהיתה לנו, היא השפיעה עלינו לא לבזבז אף פעם זמן. זמן הוא המיצרך היקר ביותר שהיה למרים, לכן תמיד אפשר לראותה יושבת בחדר-האיפור וקוראת כספר כל שהוא.

רק פעם אחת ראיתי את מרים מרוגזת, ממשיכה מרכוס. כשהיא נתנה סטירת לחי לאיש שהצחיק אותנו בשעה שהיא היתה על הבימה ושיחקה, וזה הפריעה לה. זאת היתה סטירה שהזיזה את כל התפאורה שהיתה על הבימה.

אחרי שעלו לפי התור כל השחקנים ובירכו את הגבירה של התיאטרון העברי, הצטופפו כולם באולם הכניסה ושם השיקו כוסיות לחיים, לכבוד 89 שנותיה של המורה הרופאה, השחקנית והבימאית, הד"ר מרים ברנשטיין-כהן, מן התיאטרון העברי. ציפי מנשה

סירבו לקבלה, אך האשה הנמרצת החליטה להקים תיאטרון משלה, אבל מאורעות 1936 גרמו לפירוק להקת השחקנים שייסדה. מרים התחילה לנדוד באירופה, סמוך לפרוץ מלחמת-העולם השנייה חזרה לארץ, ועסקה בהוראת הקריאה

התגבשה קבוצת שחקנים עבריים ויצאה את ישראל לברלין, זאב ו'בוטינסקי לימד את הקבוצה מיטבא עברי. שחקנית הדרור חזרה לישראל, והתחילה לעבוד כשחקנית וכבימאית. התיאטרונים של אז, הבימה והאהל

אדם ואשה השחקנית אופליה שטראל משוחחת ומעלה זכרונות עם הבימאית-שחקנית מיכל בת אדם. השתיים נגשו

אחרי המסיבה, מיכל מיהרה לעזוב את המקום בטענה שמחכים לה בבית. הכוונה לבית בתל-אביב, כי יש לה כידוע גם אחד במאריס.

לא בא למסיבה מפני שישב שבעה על מות אמו. האשה בת 89, היא גם כלת ישראל, יקירת תל-אביב, ובעלת שלושה פרסים נוספים.

מרים ברנשטיין-כהן עלתה לארץ עם מישפחתה ב-1907. אביה היה רופא. בשל הקדחת שהיתה נפוצה אז בארץ עזבה המישפחה את הארץ בשנת 1910, וחזרה לקיישינייב שברוסיה, משם באה. מישפחתה של מרים התגדרה לכך שמרים תלמד מישחק, והבת הממושג מעת הלכה ללמוד רפואה באוניברסיטת סת חרקוב, אך במקביל נרשמה גם ללימודי מישחק בבית-ספר דראמטי, בעילום שם.

אחרי שסיימה את לימודי הרפואה ב-1918, הצטרפה מרים בניגוד לרצונה לצבא האדום, אך הודות להשתרלותו של אחד הבימאים הגדולים ברוסיה היא שוחררה מהצבא, והצטרפה לתיאטרון בקייב. אחריכך עברה למוסקבה, ושם הצטרפה באופן סופי לתיאטרון.

אחרי ארבע שנים עלתה מרים ברנשטיין-כהן לארץ, והיתה אחת השחקניות הראשונות בארץ, שהיתה בעלת השכלה תיאטרונית, ושיחקה בתיאטרון העברי. יותר מאוחר

עמיתתה למקצוע, המורה והחברה מרים ברנשטיין. נשא נאום תודה למחנכת התיאטרון הראשונה.

ואדון אחד אמריס קלצ'קין הוא האדון הזקן שבידך את מרים. הוא נשא נאום תודה למחנכת התיאטרון הראשונה.

שתי גבירות השחקנית רחל מרכוס על-תה לבימה לברך את עמיתתה למקצוע, המורה והחברה מרים ברנשטיין.